

Arrest

nr. 196 394 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. SMEKENS *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd op 29 maart 2017 op het Commissariaat-generaal gehoord.

1.3. Op 21 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn en bent u op 14 september 1994 geboren in Abu Dhabi, in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). U bent een soennitische moslim van Arabische origine. Uw ouders zijn in Gaza geboren, uw grootouders zijn in 1948 naar Gaza gevlucht vanuit Jibna. U bent UNWRA geregistreerd. Uw ouders verhuisden in de jaren '90 naar Abu Dhabi omwille van potentiële problemen met Hamas. Uw vader werkte als boekhouder bij het ministerie van media en cultuur in Abu Dhabi. Vervolgens ging hij op pensioen en werkte in een copyzaak eveneens als boekhouder. U had een verblijfsvergunning in VAE op basis van uw studies van 2000 tot oktober 2014. Nadat uw verblijfsvergunning vervallen was besloot u naar Gaza te gaan. U reisde met uw reisdocument via Egypte en Rafah naar uw grootmoeder in het Shata kamp in Gaza stad. U wilde u inschrijven op de universiteit. U kreeg negatieve reacties van onder andere de lesgevers omdat u danste op straat en opviel qua kleding stijl. Op 11 november 2014 moest u een controle post passeren. De politie riep naar u, u werd bang en zette het op een lopen. U werd aangereden en belandde in het ziekenhuis. U woonde nog acht maanden in Gaza en besloot vervolgens het land te verlaten. U vroeg een visum voor Turkije aan. U bent de grenspost van Rafah legaal overgestoken op 19 augustus 2015. U bleef nog twee dagen in Egypte en vloog vervolgens naar Turkije. U zette uw reis verder via de Balkanroute. U kwam aan in België op 22 september 2015 en vroeg op 29 september 2015 asiel aan. Uw moeder woont nog steeds in de VAE net als vier van uw zussen en twee broers. U heeft nog een broer in Los Angeles (LA). Uw vader is op 23 april 2016 overleden ten gevolge van een hersenbloeding.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van een medisch rapport neer in verband met uw verwondingen naar aanleiding van de aanrijding, een originele identiteitskaart, een kopie van een UNWRA registratiedocument, bustickets, een kopie van uw vervallen verblijfsvergunning van de VAE en een NT2 certificaat.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, of in het geval van een staatloze, uw land van gewoonlijk verblijf, uw landen en plaatsen van eerder verblijf, uw reisroute en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor en meermaals tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2, p.7, p.8, p.13, p.14, p.15, p.22), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in de Gazastrook van oktober 2014 tot augustus 2015 (CGVS p.12). Zulks is evenwel van belang daar het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land de asielzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het CGVS betwist niet dat u van Palestijnse origine bent, noch dat u geboren en getogen bent in Abu Dhabi (CGVS p3, p.7). Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. Het is dan ook van belang dat het CGVS kan vaststellen waar u tot voor uw komst naar België verbleven heeft. De nood aan internationale bescherming moet in

voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als het vertrek uit het land of de landen waar een UNRWA-Palestijn voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft niet zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die de asielzoeker ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten

Indien doorheen het onderzoek van uw asielaanvraag moet worden vastgesteld dat een asielzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en het daardoor voor de commissaris-generaal onmogelijk maakt vast te stellen dat de Gazastrook ook daadwerkelijk zijn enige, dan wel laatste land van gewoonlijk verblijf was, dient te worden besloten dat de asielzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Zelfs indien kan aangenomen worden dat de Gazastrook wel het enig land van gewoonlijk verblijf van de asielzoeker is, ontslaat dit hem niet van de plicht alsnog duidelijkheid te verschaffen over zijn eerdere verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien een asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming zou genieten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dan ook niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk van oktober 2014 tot augustus 2015 in de Gazastrook verbleven heeft (CGVS p.12) omwille van volgende redenen.

Volgens uw verklaringen moest u Abu Dhabi verlaten omdat uw verblijfsvergunning afgelopen was en u deze niet kon verlengen. Tijdens uw gehoor bij het CGVS kon u deze bewering niet staven. U gevraagd wat er met uw paspoort gebeurd was, antwoordde dat u het in de zee had laten vallen. U kon er dus niet meer aanraken (CGVS p.22). De vaststelling dat u een dergelijke standaardverklaring voordraagt om het ontbreken van uw paspoort te rechtvaardigen, is wederom een blijk van uw gebrek aan medewerking en uw weigering transparante verklaringen af te leggen over uw verblijfsplaatsen. Enkele dagen na het gehoor legde u bovendien een kopie van uw vervallen verblijfsdocument uit Abu Dhabi neer. U kon enkel een kopie voorleggen van pagina 17 van uw paspoort waar de verlopen verblijfsvergunning staat. U legt geen volledig reisdocument neer. Aangezien u zonder al te veel problemen aan een kopie van dit document geraakt bent, vermoedt het CGVS dan ook dat u uw paspoort achterhoudt. U kan met deze kopie hoogstens aantonen dat één van uw jaarlijkse verblijfsvergunningen in oktober 2014 ten einde liep. Uit die ene pagina kan niet afgeleid worden of u nog een nieuwe verblijfsvergunning gekregen heeft. U kan evenmin op papier aantonen of en wanneer u de Gazastrook binnen gereisd bent en weer uit gereisd.

U legde verder weinig overtuigende verklaringen af over uw identiteitskaart. Volgens uw verklaringen zou uw broer het document voor u aangevraagd hebben toen hij in Gaza was (CGVS p.16). U weet evenwel niet waar of wanneer hij dat document is gaan aanvragen (CGVS p.16). U dacht dat het januari 2014 was (CGVS p.16). Het document is echter in 2012 uitgegeven, twee jaar eerder dan u verklaarde. U had u vergist, zo zegt u (CGVS p.18). Los van deze vaststelling kan uw identiteitskaart, die dateert van 2012, evenmin uw verklaringen ondersteunen dat u van oktober 2014 tot augustus 2015 in Gaza verbleef.

Uw verklaringen over de UNWRA registratiekaart doen eveneens de wenkbrauwen fronsen. U wist niet wie het document aangevraagd had. U dacht dat het misschien door uw broer of uw oom gebeurd was. U verklaarde dat uw broer er een foto van genomen had en die aan u had doorgestuurd (CGVS p.19). Nu blijkt dat de UNWRA kaart pas in oktober 2015 uitgegeven werd. Uw broer kan er aldus geen foto van genomen hebben aangezien hij toen al in LA zat (CGVS p. 5). U hierop gewezen haalde u aan dat

uw oom misschien een foto had getrokken en die naar uw broer gestuurd had en hij deze aan u had bezorgd (CGVS p.19, p.20). Dat u uw verklaringen aanpast doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook met dit document kan u overigens niet aantonen dat u in Gaza verbleef in de periode die u beweert aangezien de kaart in oktober 2015 werd uitgegeven en u in augustus 2015 het land verlaten zou hebben.

U legt verder nog een kopie van een medisch verslag neer. Dit is slechts een kopie en kan door iedereen op eender welk moment vervaardigd zijn. De bewijswaarde van kopieën is bovendien beperkt. Voorts blijkt dat er met de data in het document geknoeid werd. Er werd telkens 'NOV' over bepaalde delen geschreven. Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaringen, de kopie van een gemanipuleerd medisch verslag kan deze appreciatie uiteraard niet ombuigen en versterkt enkel het ongeloofwaardig karakter van uw relaas.

Verder zijn uw verklaringen zelf niet van die aard dat u het CGVS ervan kan overtuigen dat u negen maanden in de Gaza strook verbleven heeft alvorens naar België te reizen.

U verklaart dat u eigenlijk helemaal geen zin had om naar Gaza te gaan (CGVS p.21). U geeft aan dat er geen vrijheid en geen veiligheid was in Gaza. U was er bovendien van overtuigd dat uw gedachten en die van Hamas, de machthebbers in de Gaza strook niet overeen kwamen (CGVS p.21). U heeft bovendien in juli 2015 een Turks visum aangevraagd in Gaza waar u twaalf dagen op moest wachten (CGVS p.13, p.14, p.20). Om dit te krijgen moest u een reispas en bankafschriften neerleggen (CGVS p.13). Gezien bovenstaande is het hoogst merkwaardig dat u niet in Abu Dhabi zelf een visum voor Turkije geregeld had. U geconfronteerd met deze vaststelling, gaf aan dat u in Abu Dhabi geen plan had. Het zou te moeilijk geweest zijn, zo zegt u (CGVS p.21). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen. Volgens uw verklaringen had u immers slechts een reispas en bankafschriften nodig, documenten die u in Abu Dhabi ook al had. U verklaarde ten slotte dat u niet klaar was om naar het buitenland te gaan, ook dit is geen aannemelijke verklaring aangezien Gaza, voor u die nog nooit naar de Gazastrook geweest was, eveneens het buitenland is (CGVS p.22). U kan niet aannemelijk maken dat u per se naar de Gaza strook moest gaan, temeer u dat niet zag zitten en u evengoed in Abu Dhabi een visum voor Turkije kon aanvragen. U gaf voorts aan dat u familie had in Gaza (CGVS p.9, p.10). Ook over dit element zijn uw verklaringen uiterst vaag. U verklaarde initieel dat u nog twee grootmoeders had in Gaza en een oom langs moederszijde. U kent echter niet eens de namen van uw grootmoeders. U verklaarde na enige twijfel dat de grootmoeder langs vaderskant Mariam heette. Haar volledige naam kent u niet. Uiteindelijk stelt u dat de dame al overleden zou zijn. De naam van uw ander oma kende u evenmin. Dit is niet aannemelijk aangezien u beweert dat u bij haar ging wonen na uw terugkeer naar Gaza en dit gedurende negen maanden. Dat u niet weet hoe de dame heette waar u bijna een jaar verbleven heeft ondermijnt de totale geloofwaardigheid van uw claim dat u teruggekeerd bent naar Gaza (CGVS p.9, p.10, p.12). Meer nog, u die nog nooit een voet binnen de Gazastrook gezet had, zou niemand verwittigd hebben over uw nakende terugkeer. Ook dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweringen. U vond dit echter doodnormaal. U nam een taxi, ging naar het Shata kamp waar uw oom en oma woonden en meldde hen dat u er ging wonen (CGVS p.12). Dat dit niet geloofwaardig is en wel een zeer vreemde manier van handelen is, hoeft geen betoog.

Ondanks uw claim dat u toch een klein jaar in Gaza gewoond heeft blijkt uw kennis over de Gazastrook uiterst beperkt te zijn. U weet dan wel dat men de shekel hanteert als munteenheid in Gaza. U kan echter niet duiden wat de verschillende coupures zijn of wat hun kleur is. Zo verklaart u dat er briefjes waren van 5, 10, 20 en 100 shekel in omloop waren (CGVS p.14, p.15). Dit is niet in overeenstemming met de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt. Hieruit blijkt dat er briefjes van 20, 50, 100 en 200 shekel in omloop zijn. Over de kleur van de coupures legt u eveneens foutieve verklaringen af. Enkele van de biljetten die u opnoemt worden niet meer gebruikt en het biljet van 100 shekel dat volgens u wit en zwart is met mogelijk blauw, heeft in werkelijkheid een oranje-gele kleur (CGVS p.14, p.15). Ook wat de muntjes betreft zit u er volledig naast. U zou munten van een halve, één en twee shekel gebruikt hebben. Naast de muntjes die u opnoemde zijn er ook munten van 5 en 10 shekel. Dat u hier niet van op de hoogte bent, is een aanwijzing dat u geen jaar in Gaza gewoond hebt, zoals u verklaarde. U wist bovendien evenmin hoeveel de wisselkoers bedroeg tussen de shekel en de dirham die in de Emiraten gebruikt was. Het interesseerde u niet (CGVS p.14). U schatte dat 1 shekel gelijk was aan 4 of 5 dirham. Dit is wederom niet correct en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw claim dat u na een verblijf van 20 jaar in de VAE terugkeerde naar Gaza. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

Voorts is uw geografische kennis eveneens uiterst beperkt. U probeerde in eerste instantie al de vragen af te wimpelen met vage antwoorden. U gevraagd waar de universiteit lag, verklaarde dat u een taxi nam, die u er afzette (CGVS p.23). U had het steeds over de Nasr straat en Midaan el Shohada (CGVS p.13, p.14, p.23). Het Western Union kantoor, het reisbureau waar u uw visum voor Turkije regelde en de weg naar de universiteit, al deze plaatsen linkte u aan Nasr straat. U slaagde er echter niet in deze straat te situeren in de stad, hetgeen hoogst merkwaardig is aangezien het quasi de enige straat was die u kende. Ook dit interesseerde u niet (CGVS p.13). U slaagde er niet in de Zeitoun wijk te situeren, u wist evenmin welke wijken er naast het Shata kamp gesitueerd lagen. U verklaarde dat de wijk Rimal dichtbij u lag, u dacht ten westen, u wist het wederom niet zeker (CGVS p.23). Bovendien blijkt uit de kaartgegevens die toegevoegd werden aan het administratief dossier dat Zeitoun wijk vlak bij de universiteit lag net als de wijk Rimal (zie infomap). U wist dat er een haven was in Gaza maar kon ook deze niet situeren. De haven ligt nochtans vlakbij de wijk waar u gewoond zou hebben (CGVS p.27). Ook over de weg van Rafah naar Gaza stad bleek uw kennis beperkt tot drie plaatsen, Rafah, Khan Younes en Maskaraat el Woesta (CGVS p.12, p.23). U verbleef slechts negen maanden in Gaza. Op die manier vergoelijkte u uw geringe kennis. Er mag echter van u verwacht worden dat u die verklaart negen maanden in Gaza gewoond te hebben toch meer geografische basiskennis ten toon kan te spreiden. Dat u hier niet toe in staat blijkt is eens te meer een aanwijzing dat u geen negen maanden in Gaza gewoond hebt, zoals u verklaarde. U kende dan wel de GSM provider en landcode van Gaza, maar op de vraag naar tijdschriften, radiozenders of televisiezenders, kon u wederom geen antwoord geven. U had uw eigen muziek en u vond de televisieprogramma's slecht (CGVS p.27). U kende geen enkele kerk in Gaza, u wist dat ze er waren, maar niet waar en u kon evenmin zeggen waar ze lagen (CGVS p.26). U kan met andere woorden geen overtuigende verklaringen afleggen over het alledaagse leven in Gaza hetgeen doet vermoeden dat u er niet geweest bent.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit de Gazastrook. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in de Gazastrook kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u tot augustus 2015 in de Gazastrook verbleven heeft, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in 2014 in de Gazastrook voorgedaan hebben.

De ongeloofwaardigheid van de door ingeroepen asielmotieven wordt bovendien bevestigd door volgende vaststellingen. U vreest bij terugkeer naar Gaza gedood te worden door Hamas omdat uw levensstijl niet overeenkomt met die van hen (CGVS p.27). U verklaarde dat u in de negen maanden dat u in Gaza zou hebben gewoond problemen had met Hamas, meer bepaald op 11 november 2014 (CGVS p.28).

In de kantlijn kan er allereerst aangestipt worden dat u het probleem eerst in november 2015 dateert, op een datum waarop u reeds uit Gaza vertrokken was (CGVS p.28). Dat u niet in staat bent het enige probleem dat u had correct te dateren ondermijnt de geloofwaardigheid van de gebeurtenis. U passeerde die dag aan een controlepost, de mensen die de controle post bemanden riepen tegen u en wilden dat u wachtte. U zette het zonder aanwijsbare reden op een lopen. Ze reden achter u aan met de auto, reden u aan en daarna reden ze verder (CGVS p.27). U verklaarde dat het onbetrouwbare mensen waren, daarom liep u weg. U vond het niet normaal dat ze u vroegen te wachten (CGVS p.28). Het is een zeer ongeloofwaardige gang van zaken dat u, die in Gaza gevraagd werd te wachten aan een controlepost het zonder reden op een lopen zet. Temeer u in het verleden geen concrete problemen gehad hebt met Hamas (CGVS p.29). Bovendien komen uw verklaringen afgelegd op het CGVS totaal niet overeen met uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wat de geloofwaardigheid van uw relaas finaal ondermijnt. Tijdens het gehoor op DVZ verklaarde u immers dat u achtervolgd werd door een bende. Toen u omkeek om te zien of ze u nog op de hielen zaten werd u frontaal aangereden door een andere auto (zie vragenlijst). Dit zijn totaal andere verhalen. U geconfronteerd met deze verschillen verklaarde u dat het toch hetzelfde verhaal was (CGVS p.29). Dit is u uiteraard niet het geval. U benutte evenmin de kans om eventuele fouten recht te zetten bij aanvang van het gehoor op het CGVS. Ook dit gegeven beïnvloedt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in negatieve zin. U ging ervan uit dat er kwaad opzet in het spel was en dat de aanrijding gelinkt was met enerzijds het feit dat ze u aanspraken aan de controlepost en anderzijds met uw kleding stijl en uw gedrag (CGVS p.29). Dat een persoon die wegrent bij een controlepost achtervolgd wordt is niet zo merkwaardig, dat men u viseert omwille van uw uiterlijk en stijl is echter ver gezocht. U heeft, volgens uw verklaringen, na het voorgehouden voorval in november 2014 immers geen problemen meer gekend met Hamas (CGVS p.29). U haalde met betrekking tot het uw stijl en uiterlijk nog aan dat u op het moment dat u zich wilde inschrijven aan de universiteit negatieve reacties kreeg van een lesgever

omdat u danste op straat (CGVS p.29). Een dergelijk voorval is onvoldoende ernstig om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Wat er ook van moge zijn, uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid verteld heeft over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u voor uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u dit land verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Tot slot verklaarde u geregistreerd geweest te zijn bij UNRWA (CGVS p.18, p.19, p.20). Ter staving hiervan legt u UNRWA-registratiekaart voor dd. 6 oktober 2015. Dit document kan evenwel niet bestempeld worden als een bewijs van uw bewering dat u voor kort uw komst naar België in de Gazastrook hebt verbleven en er de bijstand van de UNRWA heeft genoten. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier (COI Focus Territoires Palestiniens. L'enregistrement des réfugiés palestiniens par l'Office de secours et de travaux des Nations unies pour les réfugiés de Palestine dans le Proche-Orient (UNRWA)), blijkt namelijk dat de UNRWA geen gegevens bijhoudt over de verplaatsingen UNRWA-Palestijnen. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het verlaten van mandaatgebied van UNRWA geenszins tot gevolg heeft dat men niet langer geregistreerd zou zijn bij deze instantie. Het loutere feit dat u een registratiekaart van UNRWA neerlegt, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u tot augustus 2015 in de Gazastrook verbleven heeft.

Aangezien het niet vaststaat dat u tot augustus 2015 in de Gazastrook verbleef, en u evenmin middels coherente verklaringen of objectieve documenten aantoont dat u recent in Gazastrook woonachtig was, heeft u niet aangetoond daar daadwerkelijk, kort voor het indienen van uw asielaanvraag in België, de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, § 52). Bijgevolg valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

De documenten die nog niet werden aangehaald kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen daar ze geen enkele uitspraak doen over uw voorgehouden vluchtmotieven en op geen enkele wijze kunnen aantonen dat u daadwerkelijk van oktober 2014 tot augustus 2015 in Gaza zou hebben verbleven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 EVRM, artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het "algemeen beginsel van voorzichtigheid", en "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid".

Verzoeker benadrukt dat hij zijn hele leven in Abu Dhabi geleefd heeft en dat hij de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) verlaten heeft omdat hij zijn verblijfsvergunning niet kon verlengen wegens gebrek aan werk. Hij merkt op dat de data in het paspoort en zijn verklaringen overeen komen. Verzoeker stelt dat verwerende partij de mogelijkheid naar legaal verblijf in de VAE onvoldoende geanalyseerd heeft. Hij meent voorts dat het CGVS in haar beslissing onterecht het ontbreken aan documenten die zijn identiteit kunnen bewijzen, gebruikt als argument voor de geloofwaardigheid van het asielaanvraag en verwijst naar de samenwerkingsplicht.

Betreffende de UNWRA-kaart merkt verzoeker op dat hij een kopie gekregen heeft via zijn broer. De foto is dus niet perse genomen via de broer. Een familielid heeft de foto genomen, deze doorgestuurd naar de broer van verzoeker, die de foto zelf heeft doorgestuurd naar verzoeker.

Betreffende zijn verblijf in Gaza, herhaalt verzoeker dat hij naar Gaza vertrokken is omdat hij geen verblijfsvergunning maar had in Abu Dhabi. Hij geeft aan dat dit, ondanks de politieke situatie in Gaza, de meest logische keuze was omdat hij er familie heeft en hij uiteindelijk Palestijn is. Wanneer de situatie te kritiek werd, heeft verzoeker een visum aangevraagd naar Turkije waarna hij naar Europa gereisd is. Hij volhardt dit visum voor Turkije niet in Abu Dhabi te hebben aangevraagd *“omdat het toen voor hem de logische keuze niet was om naar Turkije te gaan : hij wenste zijn leven ergens anders op te bouwen en er werk te vinden. In Turkije zou hij echter niet perse een langdurige verblijfsvergunning krijgen in tegenstelling tot Gaza (verzoeker is uiteindelijk Palestijn)”*.

Betreffende zijn kennis over de Gazastrook maakt verzoeker de volgende twee opmerkingen:

1° *“verzoeker kwam niet vaak naar buiten wegen de veiligheidssituatie in Gaza. Hij heeft dus een slechte geografische kennis van zijn stad. Dit wordt ook bevestigd door het feit dat verzoeker wel de plaatsen kan aanduiden waar hij werkelijk naartoe ging : universiteit en reisbureau waar hij het visum regelde. Verder gebruikte hij heel vaak de taxi om van één plaats naar een andere te gaan”*

2° *“het verhoor van verzoeker vond plaats anderhalf jaar nadat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft. Het is dus heel begrijpelijk dat verzoeker zich details als de kleur van de biljetten niet meer herinnert. Zelf zal iemand die 9 maanden in Australië of Argentinië gereisd heeft zich heel waarschijnlijk de kleurbiljetten en coupures anderhalf jaar later niet meer herinneren”*

Verzoeker geeft een uiteenzetting weer aangaande het voordeel van de twijfel en hekelt dat *in casu* hem geen voordeel van de twijfel gegund werd.

Verzoeker citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en geeft kort het standpunt weer van het EHRM aangaande voormelde artikelen van het EVRM. Verzoeker is van mening dat Gaza zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Gaza een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Hij verwijst naar een aantal persartikels aangaande de situatie in Gaza.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de status van vluchteling *“toe te kennen”* en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. In zoverre verzoeker behalve het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn. Ook laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou geschonden zijn. Deze onderdelen van het middel zijn in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat verzoeker niet de waarheid vertelt over waar hij voor zijn komst naar België verbleven heeft en omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in de Gazastrook van oktober 2014 tot augustus 2015. Zo wordt vastgesteld dat (i) verzoekers verklaringen betreffende het ontbreken van zijn paspoort blijken geven van een gebrek aan medewerking en een weigering transparante verklaringen af te leggen over zijn verblijfplaatsen, (ii) hij uiteindelijk slechts één pagina van zijn vervallen verblijfsdocument uit Abu Dhabi neerlegt en gezien hij zonder al te veel problemen aan een kopie van dit document geraakt is, het vermoeden rijst dat hij zijn paspoort achterhoudt, (iii) hij weinig overtuigende verklaringen aflegt over zijn

identiteitskaart, (iv) zijn verklaringen over de UNWRA registratiekaart eveneens ongeloofwaardig overkomen, (v) de kopie van een gemanipuleerd medisch verslag het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas versterkt, (vi) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij per se naar de Gaza strook moest gaan, temeer hij dat niet zag zitten en hij evengoed in Abu Dhabi een visum voor Turkije kon aanvragen, (vii) zijn kennis over de Gazastrook uiterst beperkt is gelet op de vaststelling dat verzoeker niet kan duiden wat de verschillende coupures zijn of wat hun kleur is, hij niet op de hoogte was dat er ook munten van 5 en 10 shekel zijn, hij evenmin wist hoeveel de wisselkoers bedroeg tussen de shekel en de dirham die in de Emiraten gebruikt wordt, zijn geografische kennis eveneens uiterst beperkt is, (viii) verzoekers aangevoerde problemen met Hamas in de negen maanden dat hij in Gaza zou hebben gewoond ongeloofwaardig zijn, en (ix) de kopie van de UNWRA-registratiekaart niet bestempeld kan worden als een bewijs van zijn bewering dat hij kort voor zijn komst naar België in de Gazastrook heeft verbleven en er bijstand van de UNWRA heeft genoten. De commissaris-generaal besluit dat aangezien het niet vaststaat dat verzoeker tot augustus 2015 in de Gazastrook verbleef, en hij evenmin middels coherente verklaringen of objectieve documenten aantoont dat hij recent in Gazastrook woonachtig was, verzoeker niet heeft aangetoond daar daadwerkelijk, kort voor het indienen van uw asielaanvraag in België, de bijstand van UNWRA te hebben ingeroepen, en verzoeker bijgevolg niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 juni 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Uit de artikelen 48/6, en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker erop wijst dat het Commissariaat-generaal een actieve samenwerkingsplicht heeft, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelte bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste

lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten.

2.6. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk van oktober 2014 tot augustus 2015 in de Gazastrook verbleven heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Immers, met de argumentatie dat *“In haar beslissing schijnt de CGVS het ontbreken aan documenten die de identiteit van verzoeker kunnen bewijzen te gebruiken als argument voor de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas”*, bedient verzoeker zich van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waarmee hij geenszins vermogt afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen. Zo wordt geen geloof gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Gaza van oktober 2014 tot augustus 2015, niet omdat hij geen documenten kon voorleggen die zijn beweerde verblijf in Gaza kunnen aantonen, doch wel omdat (i) verzoekers verklaringen betreffende het ontbreken van zijn paspoort blijken te geven van een gebrek aan medewerking en een weigering transparante verklaringen af te leggen over zijn verblijfsplaatsen, (ii) hij uiteindelijk slechts één pagina van zijn vervallen verblijfsdocument uit Abu Dhabi neerlegt en gezien hij zonder al te veel problemen aan een kopie van dit document geraakt is, het vermoeden rijst dat hij zijn paspoort achterhoudt, (iii) hij weinig overtuigende verklaringen aflegt over zijn identiteitskaart, (iv) zijn verklaringen over de UNWRA registratiekaart eveneens ongeloofwaardig overkomen, (v) de kopie van een gemanipuleerd medisch verslag het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas versterkt, (vi) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij per se naar de Gaza strook moest gaan, temeer hij dat niet zag zitten en hij evengoed in Abu Dhabi een visum voor Turkije kon aanvragen, (vii) zijn kennis over de Gazastrook uiterst beperkt is gelet op de vaststelling dat verzoeker niet kan duiden wat de verschillende coupures zijn of wat hun kleur is, hij niet op de hoogte was dat er ook munten van 5 en 10 shekel zijn, hij evenmin wist hoeveel de wisselkoers bedroeg tussen de shekel en de dirham die in de Emiraten gebruikt wordt, zijn geografische kennis eveneens uiterst beperkt is, (viii) verzoekers aangevoerde problemen met Hamas in de negen maanden dat hij in Gaza zou hebben gewoond ongeloofwaardig zijn, en (ix) de kopie van de UNWRA-registratiekaart niet bestempeld kan worden als een bewijs van zijn bewering dat hij kort voor zijn komst naar België in de Gazastrook heeft verbleven en er bijstand van de UNWRA heeft genoten.

Zo verzoeker betreffende de UNRWA-kaart opmerkt dat een familielid de foto genomen heeft, deze doorgestuurd heeft naar de broer van verzoeker, waarop deze de foto zelf heeft doorgestuurd naar verzoeker, stelt de Raad vast dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van en volharden in één versie van de verklaarde feiten waarmee hij echter geen afbreuk vermogt te doen aan de volgende in de bestreden beslissing gedane opmerkingen: *“Uw verklaringen over de UNWRA registratiekaart doen eveneens de wenkbrauwen fronsen. U wist niet wie het document aangevraagd had. U dacht dat het misschien door uw broer of uw oom gebeurd was. U verklaarde dat uw broer er een foto van genomen had en die aan u had doorgestuurd (CGVS p.19). Nu blijkt dat de UNWRA kaart pas in oktober 2015 uitgegeven werd. Uw broer kan er aldus geen foto van genomen hebben aangezien hij toen al in LA zat (CGVS p. 5). U hierop gewezen haalde u aan dat uw oom misschien een foto had getrokken en die naar uw broer gestuurd had en hij deze aan u had bezorgd (CGVS p.19, p.20). Dat u uw verklaringen aanpast doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook met dit document kan u overigens niet aantonen dat u in Gaza verbleef in de periode die u beweert aangezien de kaart in oktober 2015 werd uitgegeven en u in augustus 2015 het land verlaten zou hebben.”* Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de verklaarde feiten, voorgaande vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht.

Verzoeker geeft voorts aan dat, ondanks de onveilige situatie, het de meest logische keuze was om naar Gaza te gaan omdat hij er familie heeft en hij uiteindelijk Palestijn is. In de bestreden beslissing

wordt echter het volgende opgemerkt: “U verklaart dat u eigenlijk helemaal geen zin had om naar Gaza te gaan (CGVS p.21). U geeft aan dat er geen vrijheid en geen veiligheid was in Gaza. U was er bovendien van overtuigd dat uw gedachten en die van Hamas, de machthebbers in de Gaza strook niet overeen kwamen (CGVS p.21). U heeft bovendien in juli 2015 een Turks visum aangevraagd in Gaza waar u twaalf dagen op moest wachten (CGVS p.13, p.14, p.20). Om dit te krijgen moest u een reispas en bankafschriften neerleggen (CGVS p.13). Gezien bovenstaande is het hoogst merkwaardig dat u niet in Abu Dhabi zelf een visum voor Turkije geregeld had. U geconfronteerd met deze vaststelling, gaf aan dat u in Abu Dhabi geen plan had. Het zou te moeilijk geweest zijn, zo zegt u (CGVS p.21). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen. Volgens uw verklaringen had u immers slechts een reispas en bankafschriften nodig, documenten die u in Abu Dhabi ook al had. U verklaarde ten slotte dat u niet klaar was om naar het buitenland te gaan, ook dit is geen aannemelijke verklaring aangezien Gaza, voor u die nog nooit naar de Gazastrook geweest was, eveneens het buitenland is (CGVS p.22). U kan niet aannemelijk maken dat u per se naar de Gaza strook moest gaan, temeer u dat niet zag zitten en u evengoed in Abu Dhabi een visum voor Turkije kon aanvragen. U gaf voorts aan dat u familie had in Gaza (CGVS p.9, p.10). Ook over dit element zijn uw verklaringen uiterst vaag. U verklaarde initieel dat u nog twee grootmoeders had in Gaza en een oom langs moederszijde. U kent echter niet eens de namen van uw grootmoeders. U verklaarde na enige twijfel dat de grootmoeder langs vaderskant Mariam heette. Haar volledige naam kent u niet. Uiteindelijk stelt u dat de dame al overleden zou zijn. De naam van uw ander oma kende u evenmin. Dit is niet aannemelijk aangezien u beweert dat u bij haar ging wonen na uw terugkeer naar Gaza en dit gedurende negen maanden. Dat u niet weet hoe de dame heette waar u bijna een jaar verbleven heeft ondermijnt de totale geloofwaardigheid van uw claim dat u teruggekeerd bent naar Gaza (CGVS p.9, p.10, p.12). Meer nog, u die nog nooit een voet binnen de Gazastrook gezet had, zou niemand verwittigd hebben over uw nakende terugkeer. Ook dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweringen. U vond dit echter doodnormaal. U nam een taxi, ging naar het Shata kamp waar uw oom en oma woonden en meldde hen dat u er ging wonen (CGVS p.12). Dat dit niet geloofwaardig is en wel een zeer vreemde manier van handelen is, hoeft geen betoog.” Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij met de argumentatie dat hij naar Gaza is gegaan omdat hij er familie heeft en hij uiteindelijk Palestijn is, in gebreke blijft.

Ook wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen aangaande zijn gebrekkige kennis over de Gazastrook, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van eerder voor het gehoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Hij herhaalt dat hij niet vaak buiten kwam wegens de veiligheidssituatie in Gaza en hij veel de taxi gebruikte, doch rechtvaardigt hiermee geenszins zijn gebrekkige geografische kennis. Hij geeft aan dat hij wel de plaatsen kan aanduiden waar hij werkelijk naartoe ging, met name de universiteit en het reisbureau waar hij het visum regelde, doch gaat met zijn betoog volledig voorbij aan de gedane vaststelling dat verzoeker deze plaatsen linkte aan Nasr straat maar er niet in slaagde deze straat te situeren in de stad (gehoor 29 maart 2017, 13). Uit de bestreden beslissing blijkt voorts: “U slaagde er niet in de Zeitoun wijk te situeren, u wist evenmin welke wijken er naast het Shata kamp gesitueerd lagen. U verklaarde dat de wijk Rimal dichtbij u lag, u dacht ten westen, u wist het wederom niet zeker (CGVS p.23). Bovendien blijkt uit de kaartgegevens die toegevoegd werden aan het administratief dossier dat Zeitoun wijk vlak bij de universiteit lag net als de wijk Rimal (zie infomap). U wist dat er een haven was in Gaza maar kon ook deze niet situeren. De haven ligt nochtans vlakbij de wijk waar u gewoond zou hebben (CGVS p.27). Ook over de weg van Rafah naar Gaza stad bleek uw kennis beperkt tot drie plaatsen, Rafah, Khan Younes en Maskaraat el Woesta (CGVS p.12, p.23).” De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat van iemand die verklaart negen maanden in Gaza te hebben gewoond, toch meer geografische basiskennis ten toon kan spreiden. Overigens dienen nog volgende opmerkingen van de commissaris-generaal in ogenschouw worden genomen: “Ondanks uw claim dat u toch een klein jaar in Gaza gewoond heeft blijkt uw kennis over de Gazastrook uiterst beperkt te zijn. U weet dan wel dat men de shekel hanteert als munteenheid in Gaza. U kan echter niet duiden wat de verschillende coupures zijn of wat hun kleur is. Zo verklaart u dat er briefjes waren van 5, 10, 20 en 100 shekel in omloop waren (CGVS p.14, p.15). Dit is niet in overeenstemming met de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt. Hieruit blijkt dat er briefjes van 20, 50, 100 en 200 shekel in omloop zijn. Over de kleur van de coupures legt u eveneens foutieve verklaringen af. Enkele van de biljetten die u opnoemt worden niet meer gebruikt en het biljet van 100 shekel dat volgens u wit en zwart is met mogelijk blauw, heeft in werkelijkheid een oranje-gele kleur (CGVS p.14, p.15). Ook wat de muntjes betreft zit u er volledig naast. U zou munten van een halve, één en twee shekel gebruikt hebben. Naast de muntjes die u opnoemde zijn er ook munten van 5 en 10 shekel. Dat u hier niet van op de hoogte bent, is een aanwijzing dat u geen jaar in Gaza gewoond hebt, zoals u

verklaarde. U wist bovendien evenmin hoeveel de wisselkoers bedroeg tussen de shekel en de dirham die in de Emiraten gebruikt was. Het interesseerde u niet (CGVS p.14). U schatte dat 1 shekel gelijk was aan 4 of 5 dirham. Dit is wederom niet correct en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw claim dat u na een verblijf van 20 jaar in de VAE terugkeerde naar Gaza. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.” Verzoeker wijt zijn gebrekkige kennis omtrent de munteenheid in Gaza aan het feit dat zijn gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond anderhalf jaar nadat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft en maakt de vergelijking dat iemand die negen maanden in Australië of Argentinië gereisd heeft zich heel waarschijnlijk de kleurbiljetten en coupures anderhalf jaar later niet meer zal herinneren. Deze uitleg biedt evenwel geen verschoning noch enige rechtvaardiging voor het feit dat verzoeker, die beweert negen maanden in Gaza te hebben gewoond, enkel weet dat men de shekel hanteert als munteenheid in Gaza maar niet kan duiden wat de verschillende coupures zijn of wat hun kleur is. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat iemand die voor een lange periode elders heeft verbleven, minstens op de hoogte is van welke biljetten en munten er in dat land in omloop zijn, en dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven daar de gebruikte biljetten en munten in een land behoren tot eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met het dagelijkse leven. In de bestreden beslissing wordt op correcte wijze als volgt gemotiveerd: “Zo verklaart u dat er briefjes waren van 5, 10, 20 en 100 shekel in omloop waren (CGVS p.14, p.15). Dit is niet in overeenstemming met de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt. Hieruit blijkt dat er briefjes van 20, 50, 100 en 200 shekel in omloop zijn. Over de kleur van de coupures legt u eveneens foutieve verklaringen af. Enkele van de biljetten die u opnoemt worden niet meer gebruikt en het biljet van 100 shekel dat volgens u wit en zwart is met mogelijk blauw, heeft in werkelijkheid een oranje-gele kleur (CGVS p.14, p.15). Ook wat de muntjes betreft zit u er volledig naast. U zou munten van een halve, één en twee shekel gebruikt hebben. Naast de muntjes die u opnoemde zijn er ook munten van 5 en 10 shekel.”

Dat verzoeker hier niet van op de hoogte is, is een aanwijzing dat hij geen negen maanden in Gaza gewoond heeft, zoals hij verklaarde. Verzoeker wist bovendien evenmin hoeveel de wisselkoers bedroeg tussen de shekel en de dirham die in de Emiraten gebruikt was en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers claim dat hij na een verblijf van 20 jaar in de VAE naar Gaza vertrok.

Wat betreft de kopie van het gemanipuleerd medisch verslag die verzoeker bijbrengt, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan onkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.7. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij van oktober 2014 tot augustus 2015 in de Gazastrook verbleven hebben, aldaar problemen met Hamas hebben gekend en er de bijstand van UNRWA hebben ingeroepen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in Gaza de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

In de mate verzoeker voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, wijst de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.8 Waar verzoeker in het verzoekschrift voorts wijst op de algemene veiligheidssituatie en de erbarmelijke leefomstandigheden in de Gazastrook, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen noch overtuigende documenten bijbrengt die zijn afkomst uit Gaza op afdoende wijze kunnen aantonen.

2.9.1. De Raad stelt evenwel vast dat de commissaris-generaal te dezen niet betwist dat verzoeker van Palestijnse origine is, noch dat hij geboren en getogen is in Abu Dhabi.

Artikel 48/3, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.9.2. Zoals hoger aangegeven, wordt te dezen niet betwist dat verzoeker van Palestijnse origine is, noch dat hij geboren en getogen is in Abu Dhabi. Verzoeker geeft aan dat de mogelijkheid naar een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten onvoldoende geanalyseerd werd. Uit het rechtsplegingdossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de gegrondheid van het asielerzoek heeft onderzocht ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten, verzoekers land van gewoonlijk verblijf en het land waar zijn hele familie verblijft zoals verzoeker ter terechtzitting bevestigd.

De omstandigheid dat verzoeker het voor de verwerende partij onmogelijk maakt vast te stellen dat de Gazastrook ook daadwerkelijk zijn “enige, dan wel laatste” land van gewoonlijk verblijf was, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze begrippen vinden geen grondslag in de interne regelgeving.

2.9.3 Uit wat voorafgaat volgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker moet beoordelen ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten. In het door de verwerende partij overgelegde administratief dossier is geen (landen)informatie aangaande de Verenigde Arabische Emiraten voorhanden.

De vluchtelingenstatus noch de eventuele - indien de vluchtelingenstatus zou worden geweigerd - noodzaak aan subsidiaire bescherming kunnen door de Raad worden beoordeeld. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te

moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 juni 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS